

Sygn. akt V CSK 81/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa D. R.

przeciwko R. K. i K. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt I ACa 461/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 3634,- (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód D. R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 października 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 5 czerwca 2013 r., w którym uchylono nakaz zapłaty wydany dnia 23 sierpnia 2012 r. przeciwko K. K. i R. K. przez Sąd Okręgowy w Katowicach i oddalono powództwo.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że Sady orzekające w sprawie w sposób oczywisty naruszyły art. 101 Prawa wekslowego, wynikającego ze

zobowiązania międzynarodowego powstałego w związku z ratyfikacją Załącznika I do Konwencji w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurystyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu przedstawione przez skarżącego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ponieważ nie wskazano w nim, w jaki sposób na gruncie niniejszej sprawy doszło do naruszenia art. 101 Prawa wekslowego, ani dlaczego naruszenie to miałoby mieć charakter kwalifikowany. Samo powołanie się na sprzeczność weksla z zaskarżonym przepisem prawa bez opisanie, na czym sprzeczność ta – w ocenie skarżącego – polega we wskazanym przypadku nie czyni zadość prawidłowemu uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.).